

MONTSERRAT ABELLÓ
Selecció de poemes

L'arrel de l'aigua (1)

|
De sobte m'he sentit
tan cansada. No en vull més
de paraules; m'obsedeixen
i em col.lapsen. Tinc un dolor
a la base del coll de tant llegir.
Em deleixo per sentir-ho
tot amb el tacte.

Fora al jardí, l'aire
m'omple els ulls. Sento
als dits els pètals olorosos
de les roses, el suau vellut
d'un pensament.

La tarda
com una gran anèmone
de llum morada, es clou
al voltant meu.

II

Dins de la nit,
en albes de silenci,
confrontem veus,
esquerdes de records.

Saps, la vànova hi era
sempre en el mateix lloc.

No del tot vella encara
sols esfilagarsada
a les vores,
amb algunes taques;
una destacant-s'hi
amb cruessa.

Ferint-li els ulls,
fent-la patir.

És en la densitat de la nit,
quan el brogit del carrer
gairebé no arriba a esberlar
el silenci, qué foragito
la por.

I la cruesa de velles
veritats ja no fa ferida.

Petites agulles em punxen
el cervell i reclamen
que no em quedi adormida
en el voraviu de la meva nit.

Roses roges es desclouen
en els racons on reposa
la calma.

I em duen de nou
l'urgent desig de viure.

Voler dormir, no sentir,
no ser.

Tanco els ulls i el cap
se m'omple de vermells;
sangpresa de geranis,
d'esbatanades roses roges,
de clavells carmesí amb
pètals com dents plenes
de sang.

No poder dormir. I tots
aquests vermells, bronzents,
a dins.

Foc a les mans (2)

Quan ja res no demanes.
I frueixes callada, escoltant
la remor lleu d'aigües
silents, que transcorren segures
i lentes.
I ja no et torba el brogit
de rius ni torrents.

Sentiràs com et corre la sang
dins les venes.

Cap somriure foll
no trencarà la quietud
d'aquest somni dolç,
teixit de silencis.

Brots d'herba
lentament esquerden
la terra
eixorca i dura, on
potser un dia neixi
la paraula perfecta.

Tenyeix de blau el temps:
transfigura el somni,
transgredeix els mots.

Fes que els seus colors esclatin
al raig de la font.
Que l'aigua humitegi els ulls.

Que la seva frescor gelada
temperi el foc d'aquestes mans
que cremen.

Fes teu aquest desig.
I endinsa't al cor
de les paraules.

El blat del temps (3)

El vent...
Pètals arran de pell
i un verd intens
que amara la tarda de llum
clara i tendríssima.
I el formigueig del temps
entre els dits.
Inquietud del no-res,
i de tantes paraules
dites i escoltades.
I un sobtat silenci
que eixorda. Massa
quieta la tarda. Massa
intens aquest viure
entre les coses inertes.
I, encara, tantes mans crispades
en el fons dilatat dels capvespres.

Vida diària/paraules no dites (4)

Aturar-se al bell
mig d'una frase tot just
començada. Aturar-se
irada perquè no es troba
la manera de prosseguir.
Tot i que el dia es ple a
vessar de fets i la
boca atapeïda de paraules;
còdols petits, arrodinits,
en el fons d'una riera,
on un sol, massa intens,
ha eixugat la deu d'aigua.

Tot sembla ben senzill. Quatre parets
fan una casa. Un home i una dona
un fill. Una taula, quatre cadires,
i un llit per a dormir, néixer, morir.
Tot sembla tan senzill, si fos així!

(A Virginia Woolf)

Cadascú ha de tenir
la seva cambra.
I un pati blau
on passejar els seus dubtes.

Més enllà del sol
viurà el desig
i la recança
de la primera paraula.

I el somriure
que s'ha perdut
i ja no es recupera.

Suau serà, però
l'ombra de la tarda,
darrera els núvols,
allargada, com un lliri.

notes:

1. Montserrat Abelló, *L'arrel de l'aigua*, València, Edicions de la Guerra, 1995 (en premsa).
2. Montserrat Abelló, *Foc a les mans*, Barcelona, Columna Edicions, 1990
3. Montserrat Abelló, *El blat del temps*, Barcelona, Edicions Columna, 1986
4. Montserrat Abelló, *Vida diària/Paraules no dites*, Barcelona, Ediciones La Sal, 1981